

Prolog

Fuioare de nori rătăcesc pe cerul de mai, limpede ca un pârâu cu ape repezi, încins de razele argintii ale soarelui dogoritor. Ascunse printre ramurile tufelor de cununică¹ care înconjoară curtea bisericii, câteva pitulici ciripesc vesele. Ținând în mâini câte o lumânare pe care sunt gravate numele noastre de botez, eu și fratele meu mai mare trecem pe sub arcada de trandafiri agățători. Pășind în ritmul cântecului religios, ne îndreptăm spre altarul aflat în aer liber, deasupra căruia atârna un crucifix:

*Isus e dragostea
Care face tot ce e-n viața mea atât de frumos.
Cu mâinile dragostei sale,
Face tot ce e-n viața mea atât de frumos.²*

Suntem urmași de douăzeci și doi de copii, aranjați în perechi: unsprezece băieți purtând robe albe și calote roșii și unsprezece fetițe îmbrăcate în rochițe albe, cu părul împodobit cu coronițe din flori de cununică. În spatele altarului, preotul paroh și vicarul așteaptă alaiul. În dimineața ultimei duminici din luna mai, consacrată Fecioarei Maria, slujba se ține în curtea bisericii. Mai e puțin și începe

¹ *Spiraea thunbergii*, arbust din familia Rosaceae, răspândit în Asia de Est, cu flori albe, roz și roșii.

² Versurile variantei sud-coreene a cântecului religios „Beautiful”, compus de Dennis Cleveland.

ritualul Primei Împărtășanii. Cei douăzeci și doi de copii, fratele meu, în vârstă de nouă ani, și eu, cu un an mai mic decât el, suntem personajele principale ale ceremoniei.

Nerăbdători să ne vadă, invitații la slujbă întorc privirile spre alai. Așezat în primul rând, bunicul matern, care e și nașul nostru de botez, ne întâmpină cu un zâmbet radios. Din scaunele rezervate membrilor familiei, părinții noștri urmăresc atenți fiecare pas al fratelui meu, care merge în fruntea procesiunii. Mama se uită din când în când la mine, dar nu observă că tremur din toate încheieturile și că flacăra lumânării începe să pâlpâie. Înainte să-l soarbă fascinați pe fratele meu, ochii ei se opresc indiferenți asupra mea pentru câteva secunde.

Am început să mă simt rău cu o zi înainte de eveniment – am frisoane și capul mă doare îngrozitor. Azi-noapte am avut coșmaruri, iar dimineață m-am trezit cu gâtul atât de umflat, încât a fost un adevărat chin să înghit puțină apă. Ca și cum nu era de ajuns, în drum spre biserică am făcut febră în mașină. Am bănuit că sunt simptomele unei amigdalite și nu i-am spus nimic mamei. M-am străduit din răputeri să-mi păstrez o mină normală, serioasă. Oricum, nu m-ar ajuta cu nimic dacă și-ar da seama că mi-e rău. Știu prea bine că, de îndată ce ar observa ceva în neregulă la mine, ar întoarce mașina și m-ar duce la camera de primiri urgențe a unui spital. Pot ghici cu precizie ce ar urma, de vreme ce am trecut de multe ori prin astfel de episoade: analize de sânge, radiografii la plămâni, injecții. În cel mai rău scenariu, ca să-mi scadă febra, ar trebui să mă las înțepat o dată la câteva ore de acul perfuziei. Chiar și fără mine, ceremonia Primei Împărtășanii nu s-ar abate de la programul stabilit, însă aș rămâne în urma celorlalți copii și astfel aș fi nevoit să iau totul de la capăt anul viitor, adică timp de șase luni

istovitoare să mă ocup cu studiul catehismului, transcrierea pasajelor din Biblie și participarea la slujbele din zori. Ar trebui să dau și examene. Și asta nu-i tot. Aș pierde în favoarea altcuiva locul de lângă fratele meu mai mare, loc pe care l-am câștigat cu greu. Am ajuns la momentul culminant și nu-l pot rata din cauza unei amigdalite banale, după ce am reușit să trecem împreună prin multe situații dificile.

Ne apropiem de altar și totul scapă de sub control. După primii cinci pași, dârdâi de frig. Nici n-ajungem la jumătatea drumului și încep să tremur din toate încheieturile. Mai am de făcut trei sau patru pași, dar simt că picioarele nu mă mai slujesc. Mă împiedic, calc pe poalele robei lungi, spinarea mi se arcuieste. Puțin mai lipsește să dau cu fața de pământ, însă fratele meu reușește să mă prindă de un cot, în ultima clipă. Dacă n-ar fi fost el, aș fi căzut pe burtă și mi-aș fi zdrelit fruntea.

— Ce-i cu tine? mă întreabă, mișcându-și buzele, fără să scoată niciun sunet.

În loc de răspuns, îmi îndrept spatele și fac încă un pas. Confuz, arunc o privire spre locurile rezervate membrilor familiilor. Citesc aceeași întrebare în ochii mari și rotunzi ai mamei, care mă privesc încremeniți și șocați. Timorat, las capul în jos. „M-aș arunca bucuros la pământ dacă mi-ai promite că nu trebuie să fiu botezat cu forța.” Asta aș vrea să-i zic, dar nu pot. Și chiar dacă aș face-o, ar fi prea târziu – suntem deja în fața altarului. Preotul paroh întinde mâinile și fratele meu îi dă lumânarea lui.

— Han Yu-min Michael.

Parohul așază lumânarea la piciorul altarului. O întind și eu pe a mea.

— Han Yu-jin Noel.

Înainte să ia lumânarea, preotul paroh îmi prinde mâinile tremurânde în ale sale. „Nu-ți fie teamă, fiule“, îmi spune privirea lui, cercetând îngăduitoare și cu blândețe fața mea de cățel speriat. Obrajii mă ustură, pielea mi-e întinsă ca un elastic ce stă să plesnească. Mă întorc și mă așez lângă fratele meu, pe locurile rezervate pentru copii. Între timp, preotul paroh primește încă două lumânări de la altă pereche.

Slujba ține o veșnicie, iar mintea mi-o ia razna așteptând isprăvirea ritualurilor pentru încă zece perechi de copii. Mă simt ca un pui de broască ce traversează în miezul verii o autostradă cu opt benzi: pârjolit de soarele arzător și care, oriunde ar întoarce ochii, se găsește încremenit în același loc. Trilurile pitulicilor se pierd în depărtare pentru câteva secunde, înainte să-mi spargă timpanele.

— „Puneți aceste cuvinte ale mele în inima voastră și în sufletul vostru! Să le legați ca semn la mâinile voastre și să fie ca un pandantiv între ochii voștri.“¹

Tresar și-mi ridic privirea: din amvon, tatăl meu, reprezentant al părinților, începe prima lectură liturgică cu voce gravă de bariton, sacadată și nesigură, etalându-și umerii rigizi, ca de robot, și urmele vineții lăsate de brici pe obraji, care arată de parcă l-ar fi bătut cineva. Îndrept privirea spre scaunele rezervate familiei. Ațintiți asupra mea, ochii maică-mii îmi dau de înțeles că n-ar trebui decât să strig ca să sară peste culoarul ce desparte rândurile de scaune din curtea bisericii și să-mi vină în ajutor. Să-și fi dat seama că nu mi-e bine, că adineaori nu era să cad doar din neatenție? Să-mi fi văzut obraji

¹ „Deuteronomul“, capitolul 11, versetul 18, bibliacatolica.ro (n.r.).

arzând, sângerii aidoma calotei pe care o port pe cap, și trupul ce-mi tremura sub roba largă?

— „Iată, pun astăzi înaintea voastră binecuvântarea și blestemul.”¹

Cuvintele purtate de vocea spartă a tatei se izbesc cu încăpățănare de urechi, risipindu-se aiurea, odată cu gândurile mele. Rupt în fâșii, timpul dispare și el; trilurile pitulicilor se îndepărtează tot mai mult.

— Ce faci? Ai adormit? mă trezește din moleșeală glasul fratelui meu.

Deschid ochii: preotul paroh și vicarul se află în fața altarului, ținând în mâini ostiile și potirul cu vin. Știu că trebuie să mă ridic și să mă apropiu de ei. Amețit, nu-mi dau seama cum ajung acolo. Ostia înmuiată în vin atârână ca o lună plină din mâna parohului, care e neagră, lungă și noduroasă precum ramura unui copac mort.

— Trupul lui Cristos!

— Amin!

Fratele meu scoate limba, pregătit să primească ostia. Ridic și eu capul, dar maxilarele îmi sunt încleștate, iar buzele – lipite. Gâtul îmi ia foc, ochii îmi ard, carnea frige. Se iscă un vârtej de praf și tot ce se află în juru-mi se distorsionează, căpătând forme stranii: crucifixul e inversat, cu capul în jos, altarul plutește deasupra frunții mele, crengile tufelor de cunună din curtea bisericii se transformă în degete de schelet. Simt că vârful piciorilor mi se desprind ușor de pământ. Într-o fracțiune de secundă, întreaga lume s-a întors pe dos și mă prăbușesc.

— Yu-jin!

¹ „Deuteronomul”, capitolul 11, versetul 26, bibliacatolica.ro (n.r.).

Țipătul ascuțit al mamei îmi sfredelește adânc mintea încețoșată.

— Deschide ochii! Yu-jin! Deschide ochii!

Ridic pleoapele grele și, în fâșia îngustă, schițată de ochii mei abia întredeschiși, fața ei înspăimântată și palidă prinde contur.

— Yu-jin! Ți-e rău? Ce te doare?

Sunt în brațele mamei, lungit în fața altarului. Dilatate și negre ca tăciunele, pupilele ei tremură agitate deasupra mea. Aș vrea să-i spun că mi-e frig, însă nu-mi pot mișca buzele.

— N-o fi făcut insolație? Să chem o ambulanță? aud glasul umbrei negre, masive ca o stâncă, ce se apropie de fruntea mea.

Din cauza luminii puternice, n-o pot desluși, dar presupun că nu poate fi decât a tatălui meu.

— Repede!

Glasul disperat al mamei mă convinge că nu m-am înșelat. Umbra lunguiață și subțire trebuie să fie a fratelui meu mai mare, Yu-min. Dincolo de umerii lui, norii de păcură se învâluie aidoma flăcărilor pârjolind câmpiile. Trilurile pitulicilor răsună obsedant în depărtare. Ochi sângerând, soarele arde în cerul înghițit de negură.

I

Strigăt în întuneric

Mirosul de sânge mă trezește din somn. E absorbit de trupul meu prin toate celulele. Vibrează și se amplifică în fiecare fibră, aidaoma unui sunet într-un tub de rezonanță. Pe retină se suprapun imagini bizare: lumina tulbură și gălbuie a becurilor de pe stâlpii aflați de-o parte și de alta a străzilor cufundate în ceață, apa unui râu învolburându-se sub picioarele mele, o umbrelă vișinie rostogolindu-se pe șoseaua udată de ploaie, o prelată din plastic umflată de rafale de vânt, pe un șantier. Aud ecoul vocii unui bărbat ce fredonează imperceptibil un refren:

*Nu-mi pot uita iubita mergând prin ploaie,
N-o pot uita...*

N-am nevoie de prea mult timp ca să-nțeleg ce se-ntâmplă și nici de o imaginație ieșită din comun ca să intuiesc ce va urma. Nimic nu e real, dar nici nu rătăcesc prin rămășițele unui vis. Creierul meu îi transmite un semnal corpului: *Stai întins, nu te mișca. E prețul pe care trebuie să-l plătești pentru că nu ți-ai luat medicamentele.*

Întreruperea tratamentului e ploaia providențială pe care uneori mi-o trimit peste deșertul vieții mele, un capriciu pentru care îndur furtuni violente: crize și convulsii. Halucinațiile chinuitoare – numite mai simplu „simptome premergătoare crizei” – sunt mesagerii ce mă avertizează că vijelia se apropie. Nu există niciun port în care să mă feresc din calea ei. Tot ce pot face e să aștept

să se dezlănțuie. Am mai trecut prin crize, dar niciodată n-am ținut minte ce mi s-a întâmplat. În timpul furtunii, tot ce se află-n jurul meu e înghițit de tenebre; sunt aruncat în pânțele lor și lăsat fără apărare. Până când îmi recapăt cunoștința, cad într-un somn adânc și prelung, un calvar fizic, primitiv și violent, care îmi stoarce și ultima picătură de putere din corp, lăsându-mă extenuat. Îl merit pe deplin, e rezultatul propriilor mele acțiuni, repetate la nesfârșit. Mi-l asum ca pe o dependență și ca pe o obsesie, chiar dacă știu prea bine care-i sunt urmările.

Dependenții de droguri le iau ca să aibă halucinații, însă la mine procesul e invers: renunț la doza de medicamente dacă vreau să am fantasme. La scurt timp după întreruperea tratamentului, poarta spre câteva ore magice mi se deschide larg în față: migrenele dispar, urechile nu-mi mai țiuie, cele cinci simțuri sunt atât de ascuțite, încât aș putea dansa pe ele ca pe o coardă subțire, amușin ca un câine, roțițele din cap mi se învârt ca unse, citesc lumea din jur slujindu-mă de instinct și nu de rațiune, sunt stăpân pe viața mea și am senzația că relațiile cu oamenii sunt ușor de gestionat.

Firește, nu totul este perfect în existența mea, am și eu micile mele nemulțumiri. Pe mama și pe mătușa nu le-am putut include niciodată în „clubul ființelor ușor de gestionat”. Dintotdeauna, ele două m-au manipulat ca și cum aș fi o pernuță de taburet, numai bună de strivit sub fesele lor. Nici rugămințile mele cele mai fierbinți nu le înduplecă să-și miște fundurile ca să nu mor sufocat. Dacă maică-mea m-ar surprinde în toiul unei crize, știu prea bine ce scenetă ar urma. De îndată ce mi-aș veni în fire, m-ar duce cu forța la cabinetul surorii ei – doctorița mea curantă, psihiatră renumită și directoarea clinicii pediatrice Mirae. Ea s-ar uita adânc în ochii mei și m-ar

supune, pe un ton blând, unui chestionar intens, până când ar primi răspunsul mult așteptat la întrebarea „De ce ai oprit tratamentul?“, cerându-mi să fiu sincer, ca să mă poată ajuta.

Trebuie să fiu onest: sinceritatea nu-i punctul meu forte și nici valoarea la care aspir. Prefer o abordare pragmatică. Prin urmare, răspunsul meu firesc ar fi următorul: „Într-o zi am uitat să le iau. A doua zi, am uitat că nu le luasem cu o zi înainte. Și așa am tot uitat că uitasem să le iau și am ajuns aici“. Având darul să știe tot ce mișcă pe pământ și în ceruri fără să se deranjeze să se ridice de pe scaun, mătușa ar pronunța răspicat sentința: dependență de oprirea tratamentului. Executantă riguroasă, mama mi-ar ordona să înghit pastilele la fiecare masă, sub stricta observație a ochilor ei vigilenți. M-ar face să iau în serios prețul pe care trebuie să-l plătesc pentru „câteva zile de extaz“, amintindu-mi de crizele pe care le-am avut în trecut. M-ar amenința că eu, perna de pe taburet, n-am să fiu în stare să mă eliberez de greutatea fundului ei atât timp cât mă încăpățânez să fac prostii.

Yu-jin... Îmi vine în minte glasul mamei strigându-mă înainte să deschid ochii. Catifelat și blând ca vântul ce adie în vis, dar limpede și puternic aidoma forței cu care obișnuiește să-mi strângă încheietura mâinii. Acum sunt treaz, totuși nu-i simt prezența, n-o aud mișcându-se prin casă. Liniștea e asurzitoare. În camera mea e întuneric; se pare că încă nu s-a luminat de ziuă. Ceasul nu arată 5.30; cu siguranță încă doarme. Cu atât mai bine! La fel ca noaptea trecută, criza mea poate să înceapă și să sfârșească și fără să afle ea.

Escapada de la miezul nopții m-a făcut să ajung, trăgându-mi sufletul, în apropierea promenadei de pe faleză, după ce terminasem de alergat până la Observatorul

Calea Lactee din Parcul marin Gundo. Când simt în trupul meu un puseu de adrenalină, destul de intens încât să-mi zvâcnească mușchii, ies din casă, „pornesc motorul” la maximum și o iau la fugă. Mulți îi zic „sindromul corpului agitat”, dar eu l-am numit, în stilul meu personal, „boala câinelui”. Nu-i prima dată când alerg în toiul nopții – am făcut-o și noaptea trecută –, așa că n-aș exagera nici dacă mai degrabă aș numi-o „boala câinelui turbat”. Așa cum mi-am imaginat, șoseaua ce merge de-a lungul falezei era pustie la miezul nopții. Yongi – mica tarabă pe patru roți, cu pereți din folii de plastic, unde se vând turtițe prăjite în ulei, umplute cu zahăr – era închisă, iar debarcaderul de la piciorul falezei – cufundat în întuneric. Șoseaua cu șase benzi părea o pistă de aterizare înghițită de ceața densă. O noapte tipică de decembrie, într-un oraș de la malul mării, măturat de rafale de vânt aspre și înfricoșătoare. Ploua cu găleata, ca în mijlocul unei veri toride. I-aș fi putut spune „vreme îngrozitoare”, însă adevărul e că-mi simțeam corpul ușor ca aerul ce se ondulează sub razele arzătoare ale soarelui. Starea de bine era atât de intensă, încât aș fi fost în stare să revin acasă zburând, dând lin din aripi. Ar fi fost perfect dacă n-aș fi simțit mirosul de sânge împrăștiat de vânt. O duhoare dulceagă, fetidă, metalică, ce mă izbea direct în față, nu la fel de agresivă ca aceea pe care o percep acum, dar destul de intensă încât s-o iau drept semn al unei crize iminente. Din ultimul autobuz spre Ansan coborâse o tânără. Ținea umbrela deschisă și se lupta cu rafalele de vânt ce-i băteau din spate. S-a apropiat de mine cu pași mici, de pinguin. Am fost nevoit să plec spre casă cât mai repede. N-aveam chef să mă expun în fața unei necunoscute, zvârcolindu-mă pe caldarâm ca un calmar aruncat pe grătarul încins.

După această scenă, mi s-a tăiat filmul. Presupun că de îndată ce am intrat în cameră m-am lungit pe pat, fără să-mi schimb hainele, și am adormit buștean, sforăind zgomotos. Ar fi fost a treia criză din viața mea, diferită de primele două, fiindcă, de cum am deschis ochii și mi-am venit în fire, am presimțit că mai urmează una. Intensitatea și greutatea mirosului pe care-l simt sunt la un nivel superior crizelor de până acum: pielea mă arde, nasul mă ustură, mintea mi-e confuză, de parcă aș fi inhalat fum gros de praf de pușcă. Presimt că următorul episod va fi cel mai intens din viața mea, dar nu mă simt cătuși de puțin agitat din cauza „furtunii” ce-o să se dezlănțuie asupra-mi. Nu contează dacă plouă mărunț sau torențial – oricum m-aș face learcă.

Și dacă tot nu pot evita intemperia, tot ce-mi doresc e să înceapă și să se termine cât mai repede, înainte să se trezească mama. Sunt pregătit s-o întâmpin, o aștept să vină: închid ochii și, ca să nu mă sufoc, îmi înclin capul într-o parte, îmi relaxez mușchii, respir adânc. Din compasiune pentru trupul meu, care se va zbate contorsionându-se violent, încep să număr în gând: „unu, doi...”. Ajung la cinci și telefonul fără fir de pe noptieră sună din senin, cu un zgomot cumplit, ce-mi sparge urechile. Tresar, închipuindu-mi că trebuie să sune în același timp și jos, în living. Sunt sigur că mama s-a trezit speriată, ceea ce mă irită și mai mult. Cine o fi idiotul care sună în toiul nopții? Brusc, telefonul amuțește. Ștafeta e preluată de orologiul vechi din living. Bate doar o dată. Incredibil! Să fie ora unu? Bătăile ceasului sunt tot ce aud de îndată ce-mi vin în fire. Încă de când eram elev la școala primară și participam la competițiile de înot, am căpătat obiceiul să mă trezesc din somn când ziua se îngână cu noaptea. Mă deșteptam cu o oră înainte de antrenament,

indiferent la ce oră mă băgam în pat cu o noapte înainte. Prin urmare, acum nu e ora unu noaptea. E 5.30, se crapă de ziuă. Mama trebuie să se fi așezat în fața biroului din camera ei. La ora asta, a recitat deja de trei ori Rozariul Fecioarei Maria, mama tuturor mamelor și a sa.

*Bucură-te, Marie, cea plină de har,
Domnul e cu tine!
Binecuvântată ești tu între femei
Și binecuvântat e rodul trupului tău, Isus!*

După ce termină rugăciunile, intră în baie și face duș. Îmi ciulesc urechile, convins c-o să aud zgomotul unui scaun tras pe podea sau apa curgând din para dușului, dar timpanele îmi sunt agresate din nou de țipătul strident al telefonului. De data asta, e mobilul meu. Să fi sunat telefonul fix tot pentru mine? Posibil. Mă chinuiesc să ajung la mobil. Întind brațul peste pernă, deasupra capului. Din câte-mi amintesc, ar trebui să fie lângă mine, însă nu dau de el. L-am lăsat pe birou, sau în baie? În timp ce caut sârguincios prin memorie, mobilul se oprește din sunat. Peste doar câteva clipe, telefonul fără fir își reia țipetele stridente. Tresar speriat, ridic capul și pun mâna pe receptor.

— Alo?

— Ce faci? Dormi?

Recunosc glasul și răsufletul ușurat. E Hae-jin. Firește, numai el putea fi. Cine m-ar suna la ora asta tâmpită în afară de individul care stă cu un etaj mai jos, în camera de lângă ușa de la intrare?

— Sunt treaz.

— Ce face mama?

O întrebare la fel de tâmpită ca ora la care mă sună. Să înțeleg că nu s-a întors acasă după întâlnirea pe care a avut-o cu cei de la casa de producție? Trebuie să verific.

— Nu ești acasă?

— Ce faci? Încă dormi? Cum naiba să te sun de-acasă?
Sunt în Sangam-dong!

Urmează o lungă explicație prin care-și justifică absența din timpul nopții. Regizorul filmului *Meditații particulare*, în echipa căruia a lucrat și el vara trecută, l-a contactat pentru un nou proiect. Au sărbătorit semnarea contractului într-un bar, cu *makgeolli*¹. Mai târziu, s-a dus la studioul unui prieten ca să editeze filmarea făcută după-amiază la petrecerea unui client care împlinise șaiszeci de ani. Toropit de căldura din studio, a adormit buștean.

— Tocmai m-am trezit și am verificat apelurile pierdute. Mama a sunat la miezul nopții. E ciudat... Ar fi trebuit să doarmă la ora aia.

Știind că eu și mama suntem deja treji, a îndrăznit să sune, dar și-a făcut griji văzând că nimeni nu-i răspunde la telefon.

— S-a întâmplat ceva acasă? m-a întrebat.

În timp ce-l ascult, îmi întind dintr-odată mâna liberă în fața ochilor: e acoperită cu ceva ciudat, ca o crustă întărită, casantă. Aceași bizarerie o simt și pe ochi, nas și buze. E atât de evidentă, încât nici nu-i nevoie să mă pipăi ca să mă conving. Dacă ar fi să vorbesc ca mătușă-mea, de departe cea mai educată persoană din familia noastră, aș zice că e „senzația de corp străin în absența stimulării simțului tactil”.

— Nici pomeneală! îi răspund distrat, atingându-mi cu vârful degetelor părul încâlcit și întărit de „corpul străin” ciudat.

¹ Băutura tradițională coreeană fermentată, de culoare albă, făcută din orez.

— Și-atunci de ce nu răspunde la telefon? Am sunat-o și pe mobil și pe fix...

— Își face rugăciunile. O fi sub duș sau pe verandă. N-o fi auzit telefonul...

Urmează la control pieptul, abdomenul și picioarele. Am pe mine aceleași haine pe care le-am purtat noaptea trecută, însă degetele mele nu le recunosc: puloverul catifelat și lejer e scorțos ca o bucată de cârpă lăsată în bătaia soarelui nemilos timp de trei luni și zece zile, iar pantalonii sunt tari ca o piele de vacă abia jupuită. Rămân lungit, dar ridic picioarele și pun mâna pe o șosetă – și asta-i „glazurată”!

— Ești sigur? mă întrebă el meditativ, ca și cum ar vorbi de unul singur. Parcă-l văd aplecând capul într-o parte, neîncrezător la cuvintele mele. Ești foarte sigur că nu s-a întâmplat nimic?

Iritat la culme de insistența lui, dau ochii peste cap. Ce naiba putea să se întâmple? Și cu mine cum rămâne? Am căzut într-o groapă cu noroi! Ce poate fi mai rău de-atât?

— Sun-o mai târziu dacă ești atât de îngrijorat din cauza ei!

— A, nu! Oricum, mă întorc imediat acasă!

— Vii chiar acum?

Abia termin întrebarea și cad iarăși pe gânduri: ce mi se întâmplase de-am ajuns într-o groapă cu noroi? Am căzut? M-am prăbușit în drum spre casă? Nu-mi amintesc nimic. Și chiar dac-aș ține minte ceva, tot n-aș înțelege de unde a răsărit groapa în calea mea. M-am abătut oare prin șantierul din cartierul nostru? Am alunecat, încercând să sar peste straturile cu flori din fața blocului meu?

— Fac un duș și plec de la studio. Ajung acasă cel târziu la nouă, spune Hae-jin și închide.

Pun telefonul înapoi pe noptieră și întind o mână către tabloul digital instalat pe peretele din spatele patului. Odată cu lumina albă a ledului ce se aprinde deasupra capului meu când apăs pe tasta Power, țipătul ascuțit al mamei îmi răsună în timpane: *Yu-jin!* Întorc privirea – în afară de mine, în cameră nu-i nimeni. Brus, simt că mă înec cu propria-mi salivă. Tușesc, mă sufoc, din ochi îmi țâșnesc lacrimi. Încerc să mă calmez, bătând cu pumnul în piept, dar mă prăbușesc cu fața în jos pe pat.

Odată, pe vremea când eram înotător profesionist, un jurnalist mi-a luat interviu imediat după ce obținusem medalia de aur la cursa de 1 500 de metri. „Care sunt punctele tale forte?“, a vrut el să știe. I-am răspuns cu modestie, așa cum îmi sufla mama din spate, că-mi controlez foarte bine respirația. La aceeași întrebare, antrenorul meu a replicat cu mai puțină modestie: „Dintre toți elevii pe care-i antrenez, puștiul ăsta are cei mai grozavi plămâni!“. Puține lucruri de pe lumea asta mi-ar putea afecta capacitatea pulmonară excepțională; printre ele se află și cele două femei care mă iau drept pernuță de taburet. Dar acum e imposibil să nu îmi pierd suflul. N-aș mai putea respira dacă o torpilă mi-ar exploda în gât, iar în clipa în care-mi văd camera, pot jura că maică-mea și mătușă-mea tocmai au detonat torpila aceea.

Pe pardoseala din marmură de culoare argintie sunt pete de sânge și urme de tălpi roșii. Analizez direcția pașilor: vin dinspre ușă, traversează camera și se opresc la capătul patului meu, acolo unde-mi ajung picioarele când stau lungit. Judecând după orientarea tălpilor, punctul de plecare a fost dincolo de ușa încăperii. Cearșaful, pătura, perna sunt scătdate în sânge. Tot ce a atins trupul meu e plin de sânge. Îmi privesc hainele: puloverul negru, pantalonii și șosetele sunt acoperite cu cheaguri de sânge întărit.

Abia acum înțeleg că mirosul de sânge nu prevestea o altă criză. Nu a fost o închipuire, ci e *real*.

Confuz și panicat, mă întreb dacă sunt urmele pașilor mei. Ce s-o fi întâmplat dincolo de ușa camerei mele? Am făcut criza pe hol, în fața ușii? Am avut convulsii atât de violente, încât nu m-am putut controla și mi-am înfipt dinții în limbă? Să mă fi mușcat atât de tare, încât acum sunt plin de sânge din cap până-n picioare? De-ar fi așa, atunci sunt sigur că aici nu-i camera mea, ci lumea de dincolo. Mai degrabă pare plauzibil ca un ticălos care mă urăște să fi turnat peste mine un lighean plin cu sânge de porc, când eram în toiul crizei. Ba nu... Poate că același nemernic m-a înjunghiat în timp ce eram inconștient. Nu, nu... Presupunerile mele nu stau în picioare, de vreme ce nu mă doare nimic.

Unde o fi fost mama? Probabilitatea ca noi doi să ne fi întâlnit nu-i chiar atât de mare. Mai bine zis, e nulă, fiindcă ea respectă cu sfințenie rânduielile. În viața ei, totul se desfășoară după reguli: orele meselor, defecarea, exercițiile aerobice. Și somnul face parte din categoria activităților planificate cu strictețe. Negreșit, în fiecare seară se bagă în pat la ora 21, numai după ce înghite somniferele prescrise de soră-sa. Sunt sigur c-am intrat în casă înainte ca ea să-și ia pastilele.

Eu sunt excepția pentru care mama își încalcă principiile, dar numai dacă mă întorc acasă după ora 21. Regula nu i se aplică și lui Hae-jin, chiar dacă face parte din familie și locuiește împreună cu noi. Mama își justifică discriminarea invocând faptul că nu trebuie să-și facă griji că el ar putea avea o criză în toiul nopții, pe stradă. E nedrept, însă trebuie să accept și să mă supun. E mai bine așa decât să mă zbat în fața trecătorilor ca un calmar pus pe grătar, să cad peste șine așteptând metroul sau să

mă prăbușesc pe șosea, riscând să-mi găsec sfârșitul sub roțile mașinilor. Restricțiile impuse de mama îmi ațâță foamea de întuneric, făcându-mă să alerg prin cartier în miez de noapte, strecurându-mă de fiecare dată ca un hoț prin ușa cu zăbrele de fier ce dă spre scara exterioară a blocului.

Nici noaptea trecută n-am ieșit din șablonul escapadelor mele nocturne. Am plecat în toiul banchetului de absolvire doar ca să trec pragul casei cu cinci minute înainte de ora 21. De obicei nu beau, dar ieri-noapte, după trei sau patru pahare de bere amestecată cu *soju*¹, obrajii mi-au luat foc și, ca să-i domolesc, am mers prin ploaie de la stația de autobuz până acasă. E drept, mă răcorisem puțin, totuși încă eram „pișcat” de aburii tăriei îndeajuns cât să mă simt în al nouălea cer. Ba nu... Adevărul e că nivelul meu de alcoolemie era mult mai ridicat, de vreme ce m-am luptat vreo douăzeci de minute cu ușa de la intrare. Din cauza euforiei, uitasem că dacă găsești ridicată clapeta interfonului digital e musai s-o cobori și apoi s-o ridici, înainte de a forma codul de intrare.

O vreme am aruncat priviri înveninate idiotului de interfon, ținând mâinile înfundate în buzunarele pantalonilor. În tot acest timp, mobilul îmi vibra într-un buzunar. Cred că pierdusem patru sau cinci mesaje. N-a fost nevoie să verific, știam prea bine că mama îmi trimitea întrebări și instrucțiuni. Nu m-am deranjat să le citesc, le știam pe de rost.

Ai plecat?

Unde ești acum?

Când ajungi acasă?

¹ Băutură tradițională coreeană, obținută prin distilarea de cereale, cu o concentrație de alcool de 20 – 40%.

Să nu cumva să te întorci pe jos! Plouă! Vin eu să te iau din stația de autobuz!

Să fiu al naibii! La fix cinci secunde după ultimul mesaj, ușa s-a deschis larg în fața mea. Șapcă, pulover alb imaculat, cardigan cafeniu, blugi skinny, adidași albi: mama – care se îmbracă cu stil și când se duce la supermarketul din cartier – apare din senin, ținând în mână cheile mașinii. Iritat, am țuguia buzele și am lăsat privirea în jos, pe vârful pantofilor. Cum să descriu momentul? M-am simțit îngrozitor, chiar dacă știam cu ochii închiși întrebarea ei și răspunsul meu. Aș fi vrut să protestez, scoțând măcar un sunet, să-i spun franc: „Mă lași?”

— Când ai ajuns? m-a întrebat, stând lângă ușa pe jumătate deschisă, pe care o blocase cu un opritor.

Era limpede că nu voia să-mi dea voie să intru fără să facă o scenă. Cu mâinile în buzunare, am tras cu ochiul la ceas: era 21.15.

— Acum câteva clipe...

Abia am deschis gura, că am închis-o în secunda următoare. Sub tălpile mele se căsca un hău de toată frumusețea. Ușa se umfla ca pântecul unei femei gravide în ultima lună. Când am ridicat capul greu ca plumbul, spatele a început să-mi tremure. Fața îmi luase iarăși foc. Arăta probabil ca o roșie bine pârguită. De teamă să nu mă dau de gol, continuam să privesc absent, dincolo de mama. Apoi, încetișor, cu mare grijă, ca și cum aș fi rostogolit cel mai primejdios obiect din lumea asta, mi-am rotit pupilele spre fața ei, fără să-mi mișc însă capul. Când privirile ni s-au intersectat, am completat bâiguiala de adineaori, turuind la foc automat:

— ...Dar n-am putut intra! Nu s-a deschis ușa!

Ea s-a uitat cu coada ochiului la interfon, a coborât și a ridicat clapeta înainte să formeze cu iuțea fulgerului

cele șapte cifre ale codului. Docilă, ușa s-a deschis după un bip scurt.

„Care-i problema?“, am citit în ochii ei când m-a privit din nou.

— Ah!, am îngăimat dând aprobator din cap, în ideea de „OK, am priceput, interfonul e funcțional“.

Dintre picăturile de ploaie care mi se scurgeau din păr, una mi-a traversat mijlocul frunții, rămânând suspendată de vârful nasului. Am suflat, făcând-o să cadă. Când am ridicat privirea, am văzut ochii mamei încremeniți pe fruntea mea. Mai exact, se uita fix la cicatricea nu mai mare decât buricul degetului meu mic de la mână, de parcă acolo s-ar fi aflat sursa tuturor minciunilor mele.

— Ai băut?

Jenantă întrebare. Mătușa spune că alcoolul e una dintre substanțele susceptibile să-mi provoace cele mai violente crize, iar interdicția de a-l consuma e prima pe lista regulilor inviolabile ale maică-mii.

— Puțin... Am băut foarte, foarte puțin, am recunoscut, schițând sugestiv cu ajutorul degetului mare și al arătătorului o lungime de un centimetru.

Degeaba. Privirea nu i s-a împlânzit deloc. Simțeam cicatricea zvâcnindu-mi în mijlocul frunții, de parcă o pasăre m-ar fi lovit cu ciocul.

— Doar o bere... N-am băut decât o bere, am completat precipitat, sperând să țin situația sub control.

Uluită, mama a clipit o singură dată, voind să mă întrebe: „Pe bune?“.

— N-am vrut să mă ating de băutură, dar profesorul a insistat..., am început iarăși să mă scuz, însă brusc mi-am tăiat singur vorba.

Rău am mai ajuns! Am douăzeci și cinci de ani și maică-mea mă ia la rost numai pentru câteva pahare?

Nenorocita asta de uşă e de vină pentru toată tevatura! Dacă ar fi mers totul după planul meu, aş fi deschis încetişor, aş fi urcat în fugă şi aş fi strigat în dreptul dormitorului ei: „M-am întors!”. Nu şi-ar fi dat seama că i-am încălcat restricţiile, n-ar mai fi ieşit din camera ei ca să mă apostrofeze şi nu m-ar fi văzut ameţit.

Picioarele mi se înmuiaseră, genunchiul stâng se lăsa tot mai mult în faţă. De fapt, întregul corp mi se înclina încet către stânga.

— Yu-jin! a ţipat mama speriată, prinzându-mă de un cot.

„Sunt OK, mamă. Nu sunt beat. Jur, am băut doar un pahar!”, am vrut să-i zic, dar tot ce-am putut face a fost să clatin din cap.

— Discutăm după ce intrăm în casă!

Şi eu voiam să intru, însă n-aveam chef de vorbă. I-am îndepărtat mâna de pe cotul meu. Genunchiul drept mi se îndoia în faţă. De data asta, am simţit că mă prăbuşesc pe partea dreaptă, spre mama. Altfel spus, dacă aş fi căzut, mi-aş fi tras sufletul. Dar mă legănam, așa că am fost nevoit să mă agăţ de umerii ei. Mama a inspirat adânc şi scurt. Trupul mic şi firav i-a înţepenit; e surprinsă de gestul meu de a o atinge, fără precedent în istoria relaţiilor dintre noi. Sau poate e copleşită de emoţie, fără să priceapă nimic din mişcările mele ciudate. Posibil să fi fost şi alt motiv.

În timp ce mă ţineam bine de umerii ei, negociam cu ea în gând: „Ce rost are să discutăm? Ne răcim gura de pomană. Faptul e consumat, am băut şi gata!”.

— Ce-i cu tine? mă întreabă eliberându-se de strânsoarea mea.

Părea că-şi recăpătase calmul obişnuit, stăpână din nou pe emoţiile sale. Dintr-odată mă trezisem din aburii

băuturii. Mi-am coborât brațele pe care le ținusem în sus după ce mama se smulsese din ele. În holul de la intrare, în timp ce mă descălțam, am auzit-o chestionându-mă:

— Ce s-a întâmplat cu tine afară?

Nu m-am deranjat să-mi întorc privirea către ea, dar am negat clătinând ușor din cap. Ajuns în living, i-am zis cu jumătate de gură „noapte bună”. N-a mai insistat, probabil fiindcă simțea că ceva nu era în regulă cu mine.

— Vrei să vin cu tine la etaj? mi-a zis.

Am refuzat-o, clătinând încă o dată din cap. Am urcat pășind pe trepte nici prea lent, însă nici prea grăbit. Îmi amintesc că, de îndată ce am intrat în cameră, m-am dezbrăcat și m-am lungit pe pat fără să fac duș. Când am auzit-o închizând ușa de la dormitorul ei, m-am trezit brusc din beție. Am lenevit vreo patruzeci de minute, privind încremenit tavanul. Apoi, dintr-odată, m-a apucat „boala câinelui turbat” și am evadat pe ușa ce dă spre acoperiș.

Aud iarăși în minte cuvintele lui Hae-jin: „Tocmai m-am trezit și am verificat apelurile pierdute. Mama a sunat la miezul nopții. E ciudat... Ar fi trebuit să doarmă la ora aia.” Când am vorbit cu el la telefon, nu le-am dat importanță, dar acum mă fac suspicios. De ce l-o fi sunat mama? Să fi fost îngrijorată din cauza comportamentului meu ciudat? Și-o fi dat seama că fugisem prin terasă? L-a sunat la ora 23 sau la miezul nopții? Dacă n-a adormit după ce l-a sunat pe Hae-jin, să mă fi auzit când m-am întors acasă? Imposibil. Dacă m-ar fi auzit intrând, ar fi venit la mine, m-ar fi obligat să stau jos și m-ar fi discutat, așa cum obișnuia să facă și când eram copil. Nu puneam capul pe pernă până nu scotea cu forța de la mine autodenunțul cu derapajul de la reguli: „De unde

vii la ora asta? Când ai plecat de-acasă? De când ai prins obiceiul să ieși pe furiș?”.

Trecuse o veșnicie de când nu mai fusesem pedepsit, dar nu era exclus să mă văd îngenunchind încă o dată în fața statuetei Fecioarei Maria și recitând Rozariul o noapte întreagă, până se lumina de ziuă. Dacă m-ar vedea plin de sânge, așa cum sunt acum, n-aș scăpa atât de ieftin, doar cu „Bucură-te, Marie”! De vreme ce mă trezisesem în camera mea, era clar că nu ne întâlniserăm.

Cobor din pat – n-am de ales, trebuie să ies din cameră, să aflu ce s-a întâmplat. Mă îndrept către ușă, atent să nu calc în petele de sânge. Ajung în fața biroului și încremenesc: dincolo de ușă de sticlă a terasei se întrevede silueta unui bărbat. Are părul încâlcit și ridicat în smocuri aidoma unor coarne de țap, fața îi e vineție, de parcă cineva tocmai l-a jupuit de viu, iar globii oculari i se agită nervos în toate direcțiile. Șocat, simt că-mi pierd cunoștința. Cine-i bestia asta cu piele sângerie? *Eu?*

Din cauza aburilor groși de ceață ce vin dinspre mare, nu pot vedea nimic dincolo de ușile glisante de sticlă. Tot ce pot distinge e lumina gălbuie răspândită de un spot ce pâlpâie dincolo de geam. L-a instalat mama în pergolă, când a aranajat grădina de pe terasa blocului. L-am uitat aprins noaptea trecută, când m-am furișat prin ușa de fier ce dă spre scara exterioară. Ar fi trebuit să-l sting când m-am întors acasă.

Mi se pare suspect că ușa de sticlă a verandei e întredeschisă. Mecanismul ei se blochează automat atunci când o închizi. De fiecare dată când ies pe terasă, o las deschisă ca să nu fiu nevoit să intru pe ușa principală prin care se ajunge pe holul de la etaj. Ar fi trebuit s-o închid când am revenit acasă. Somnoros sau treaz, n-ar fi trebuit să uit. Nu e vară, ci iarnă, este 9 decembrie. În

plus, camera mea e situată la ultimul nivel al unui apartament cu scară interioară, într-un bloc cu douăzeci și cinci de etaje, într-un cartier nou, construit la malul mării. Pe frigul ăsta, sub niciun pretext nu poți lăsa deschisă ușa verandei. N-ar fi exclus să fie vina maică-mii, care e la menopauză și are bufeuri de câteva ori pe zi. Și totuși... Nu există decât o singură explicație logică: noaptea trecută am ieșit și am intrat pe uși diferite.

Când m-am întors, am folosit cu siguranță ușa principală a blocului. Urmele pașilor de pe podea, ușa glisantă întredeschisă și spotul lăsat aprins în pergolă susțin ideea. Cu toate astea, încă nu-mi pot explica de ce am intrat pe ușa principală, de ce sunt plin de sânge și ce s-a întâmplat în camera mea. Mă uit la ceasul de pe birou. Pe ecranul negru sunt aliniată trei cifre roșii: 5.45. Nu aud apa curgând, dar presupunerea că mama e-n baie mi se pare pertinentă. În zece minute, va ieși din camera ei și va intra în bucătărie. Am la dispoziție șase sute de secunde ca să inspectez apartamentul.

Deschid ușa, ies pe hol și aprind lumina de la întreprătorul de pe perete. Urmele roșii de pași și stropii de sânge ies din cameră, continuă pe hol și spre scara interioară. Oare n-aș simți la fel dac-aș vedea pești aurii înotând prin nori sau marea ridicându-se către cer în valuri de culoarea aurului? Rezemat de ușa, aud vocea „soldatului în uniformă albastră”, eternul optimist din mintea mea: *E doar un vis! Încă nu te-ai trezit. Doar nu crezi că în realitate s-ar putea întâmpla așa ceva.*

Temător, renunț să-mi mai sprijin spinarea de ușa. Urmăresc linia sângerie, călcând cu pași greoi, ca și cum cineva m-ar trage cu forța, ținându-mă strâns de gât. Pun un picior pe scara cufundată în întuneric și un spot se aprinde deasupra capului meu. Imaginea de sub scară mi

se imprimă pe retină într-o secundă: balustrada e plină de amprente de culoarea sângelui, pe fiecare treaptă sunt stropi de sânge și urme roșii de pași. Confuz ca un somnambul, mă uit pe rând la petele de sânge de pe peretele de lângă trepte, la bălțile mici și la dârele lungi de sânge de pe palierul dintre scara ce vine de la primul nivel și cea care duce spre următorul. Dacă tot ce văd e real, atunci n-am nicio îndoială că aici, pe palier, s-a întâmplat ceva.

Mă privesc din nou: mâinile, picioarele, puloverul și pantalonii îmi sunt acoperite cu o crustă de sânge uscat. Cine m-a împins pe palier, în lacul de lichid roșiatic? Cu cât îmi pun mai multe întrebări, cu atât sunt mai tulburat. Nu mai pot gândi, nu mai aud nimic, nu mai simt nimic. Cobor cu pași greoi, nesiguri, ca un urs purtând o mască umană. Trec de balta de sânge de pe palier și mă îndrept către treptele care duc jos. Din cauza șocului, din gât îmi iese un horcăit înfricoșător. Pentru a doua oară în doar câteva minute, simt că nu mai pot respira. Fac un pas înapoi și las capul pe spate, zguduit de parc-aș fi fost lovit peste frunte cu o bătă. Închid brusc ochii. Soldățelul optimist vine repede în ajutorul meu, făcându-mi o propunere rezonabilă: *Nu s-a întâmplat nimic. Nimic din ceea ce vezi nu-i real. Du-te în camera ta, înainte să se trezească maică-ta. Întinde-te pe pat și odihnește-te. Când te vei trezi, vei vedea că nu-i decât o dimineață obișnuită.*

Să nu cumva să-ndrăznești! aud în minte glasul soldățelului în uniformă albă, un realist de neclintit. *Nu poți trece cu vederea ce s-a petrecut, nu poți fi atât de optimist. Trebuie să verifici dacă e sau nu un vis. Dacă este real, trebuie să afli ce s-a întâmplat jos, de ce te-ai trezit din somn plin de sânge. Dacă nu-i decât un vis, o să ai destul timp să te întorci în cameră și să te culci la loc.*

Deschid ochii. Jos, la primul nivel al apartamentului, lumina e aprinsă. De-a lungul peretelui care desparte scara de bucătărie se întinde o baltă de sânge. În baltă se află două picioare desculțe, cu călcâiele pe pardoseala de marmură argintie și cu vârfurile spre tavan. Peretele despărțitor ascunde ce există mai sus de glezne. Labele arată ca și cum ar fi fost tăiate ca să fie expuse. O sculptură. Sunt picioarele unui om, ale unei păpuși sau ale unei năluci? Soldățelul rațional are dreptate: din capătul de sus al scării nu pot afla răspunsul. N-am de ales, trebuie să cobor și să mă conving. Înghit de câteva ori salivă ca să-mi umezesc gâtul uscat și calc apăsător pe ultimele trepte, care sunt pătate de urme roșii de pași. O dâră de sânge se prelinge de-a lungul treptelor, oprindu-se în living, la capătul inferior al scării. Ajung pe ultima treaptă și, de la picioarele desculțe la bărbie, realitatea prinde contururi atroce, precise: degetele de la picioare au încheieturile umflate, tălpile sunt arcuite și înguste, călcâiele sunt pe jumătate pătate de sânge, lăntișorul cu pandantiv în formă de palmă atârână de glezna piciorului stâng. Stomacul mi se întoarce pe dos și încep să sughit. Chiar dacă e prea târziu, îmi doresc să mă întorc în camera mea înainte să văd ceva ce-aș putea regreta, înainte să regret că am văzut ceva.

Mă forțez să înaintez către living. Temător, privesc spre dreapta, unde se află ușa de la intrare. O baltă de sânge ciudată, lunguiață se întinde de sub scară până la intrarea în bucătărie. În mijlocul ei, de-a curmezișul, zace o femeie cu tălpile goale îndreptate spre scară și capul spre ușa bucătăriei. E îmbrăcată într-o cămașă de noapte albă, foarte largă. Picioarele îi sunt drepte și aliniate perfect, are mâinile împreunate pe piept, iar părul lung îi acoperă fața. Arată ca o nălucă plăsmuită de mintea unui psihopat.